

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 14Co/16/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1511209017
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 02. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michaela Krajčová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2026:1511209017.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte v zložení: predsedníčka senátu JUDr. Michaela Krajčová a členovia senátu JUDr. Renáta Janáková a JUDr. Natália Kolláriková, v spore žalobcu: D. K. U., nar. XX.XX.XXXX, bytom K. 1, B., právne zastúpeného: Advokátska kancelária JUDr. Ivan Žilík PhD., spol. s r.o., so sídlom M. R. Štefánika 1, 971 01 Prievidza, IČO: 36 869 121 proti žalovanej: Slovenská republika, v mene ktorej koná Ministerstvo zdravotníctva SR, so sídlom Limbová 2, P. O. BOX 52, 837 01 Bratislava, o náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 200.000 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu a žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Bratislava V č.k. 15C/103/2011-487 zo dňa 16.09.2021, v spojení s dopĺňacím rozsudkom Okresného súdu Bratislava V č.k. 15C/103/2011-514 zo dňa 09.12.2021, teraz vec vedená na Mestskom súde Bratislava IV pod sp. zn. B5-15C/103/2011, takto

rozhodol:

I. Krajský súd v Bratislave rozsudok Okresného súdu Bratislava V č.k. 15C/103/2011-487 zo dňa 16.09.2021 v spojení s dopĺňacím rozsudkom Okresného súdu Bratislava V č.k. 15C/103/2011-514 zo dňa 09.12.2021, teraz vec vedená na Mestskom súde Bratislava IV pod sp. zn. B5-15C/103/2011 vo výroku, ktorým bola uložená povinnosť žalovanej zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 10.000 eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške 9 % z uvedenej sumy od 01.06.2009 do zaplatenia m e n í tak, že žalobu z a m i e t a.

II. V zostávajúcej napadnutej časti rozsudok súdu prvej inštancie p o t v r d z u j e.

III. Žalovanej p r i z n á v a nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania proti žalobcovi v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie rozsudkom č.k. 15C/103/2011-487 zo dňa 16.09.2021 v spojení s dopĺňacím rozsudkom č.k. 15C/103/2011-514 zo dňa 09.12.2021 (ďalej aj ako „napadnutý rozsudok“), uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 10.000 eur spolu s úrokmi z omeškania v sadzbe 9 % p.a. z uvedenej sumy od 01.06.2009 do zaplatenia, v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšnej časti žalobu zamietol a žalobcovi priznal proti žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. V odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol, že žalobou podanou na súde dňa 26.04.2011 sa žalobca domáhal proti žalovanej (najskôr označenej ako Regionálny úrad verejného zdravotníctva Prievidza so sídlom v Bojniciach ďalej ako „RÚVZ“, neskôr ako Ministerstvo spravodlivosti SR a napokon ako SR - v mene ktorej koná Ministerstvo spravodlivosti SR) náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 200.000 eur podľa § 17 a 18 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej len zákon č. 514/2003 Z. z.) z dôvodu, že RÚVZ

svojím konaním
nemajetkovú ujmu.

a nezákonným rozhodnutím porušil zákon a spôsobil žalobcovi

3. Žalobca tvrdil, že s rodinou bývali v obci G., kde sa približne 50 metrov od ich nehnuteľnosti nachádzala nehnuteľnosť p. G., ktorý od roku 2006-2007 prevádzkoval reštauráciu T., a to takým spôsobom, že na voľnom priestranstve každý piatok a v sobotu usporadúval akcie - svadby. V súvislosti s takouto prevádzkou dochádzalo k nadmernému hluku, ktorý ich rušil. Na základe ich podnetu vykonal RÚVZ merania hluku dňa 15.09.2008, avšak napriek zisteniam, že hladina hluku prevádzkovateľa prekračuje dvojnásobok povoleného limitu, proti podnikateľovi neurobil žiadne opatrenia a podnikateľ opätovne usporadúval akcie, pri ktorých dochádzalo k nadmernému hluku. V dôsledku nekonania RÚVZ žalobca s rodinou utrpeli veľké ujmy na zdraví, psychike a ďalšie (nehnuteľnosť predali a museli sa presťahovať do bytu v B.). Žalobca uviedol, že nemajetková ujma mu vznikla v dôsledku toho, že RÚVZ si neplnil povinnosti, ktoré má určené v zákone, bol nečinný. I z odôvodnenia uznesenia Krajského súdu v Trenčíne č.k. 19Co/39/2008-67, zo dňa 06.03.2008, ktorým bola predbežným opatrením podnikateľovi F. G. uložená povinnosť zdržať sa konania pri prevádzkovaní reštaurácie T., ktoré by svojou hlučnosťou porušovalo právne predpisy stanovujúce prípustné hodnoty hladiny hluku a tým obťažoval susedov vyplýva, že v danej veci mal RÚVZ konať. Poukázal na list RÚVZ z 19.09.2007, v ktorom síce sám konštatuje, že hodnoty imisii hluku, ktorý sa šíri v nočných hodinách v okolí reštauračného zariadenia T. boli prekročené, avšak vecne a miestne príslušným na konanie vo vzťahu k podnikateľovi (na prijatie nápravných opatrení) je obec G.. Následne v liste zo dňa 01.02.2008 RÚVZ oznámil, že nemá legislatívne možnosti riešiť vec a opätovne uviedol, že vec môže riešiť obec ako priestupok (porušenie nočného kludu) podľa zák. č. 372/1990 Zb. o priestupkoch, prípadne sa môže žalobca ochrany svojich práv domáhať podaním žaloby podľa § 127 Občianskeho zákonníka.

4. Ministerstvo zdravotníctva SR ako žalovaný navrhol žalobu zamietnuť pre nedostatok pasívnej vecnej legitímácie v spore, a to z dôvodu, že nikdy nevydal žiadne rozhodnutie v správnom konaní a nikdy o veci žalobcu nekonal, teda žiaden nesprávny úradný postup alebo nezákonné rozhodnutia Ministerstva zdravotníctva SR neexistuje. Tvrdil, že vo vzťahu k RÚVZ nemá žiadne kompetencie, nie je jeho odvolacím orgánom, ani inak nadriadeným orgánom. Zároveň vzniesol námietku premlčania uplatneného nároku.

5. Súd prvej inštancie uznesením zo dňa 04.02.2016, právoplatným dňa 22.03.2016 pripustil, aby z konania vystúpil doterajší žalovaný - Ministerstvo zdravotníctva SR, a aby do konania vstúpila ako žalovaná Slovenská republika, v mene ktorej koná Ministerstvo zdravotníctva SR.

6. Žalovaná uplatňovaný nárok žalobcu na náhradu škody neuznala ani čo do dôvodu, ani čo do výšky. Namietala nielen premlčanie nároku, ale i neexistenciu základných predpokladov pre zodpovednosť štátu podľa zákona č. 514/2003 Z.z.. Uviedla, že žalobca nepreukázal nielen skutočnosti preukazujúce právny základ nároku na náhradu škody (akým nezákonným spôsobom mu mala škoda vzniknúť), ale ani vyčíslenie samotnej výšky nemajetkovej ujmy a kauzálny nexus.

7. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania vo veci rozhodol rozsudkom č.k. 15C/103/2011-224 zo dňa 26.05.2015, ktorým žalobu zamietol, a to z dôvodu účinne vznesenej námietky premlčania uplatneného nároku. Úspešnej žalovanej priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania.

8. Krajský súd v Bratislave na základe odvolania žalobcu, uznesením č.k. 6Co/9/2017-257 zo dňa 26.10.2017, zrušil rozsudok Okresného súdu Bratislava V, č.k. 15C/103/2011-224 zo dňa 26.05.2015 a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Odvolací súd skonštatoval, že súd prvej inštancie nesprávne posúdil začiatok plynutia premlčacej lehoty, na základe čoho zrušil rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 389 ods. 1 písm. c) zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“).

9. Po vrátení veci odvolacím súdom, prvoinštančný súd v súlade s právnymi závermi a pokynmi odvolacieho súdu nanovo posúdil otázku premlčania žalovaného nároku a následne sa zaoberal jednotlivými predpokladmi pre vznik nároku na náhradu škody voči štátu.

10. Súd prvej inštancie právne vec posúdil podľa § 1 písm. a), § 3 ods. 1, § 3 ods. 2, § 4 ods. 1 písm. c), § 9 ods. 1, 2, § 15 ods. 1, 2, § 16 ods. 1, § 17 ods. 1, 2, § 19 ods. 1, 3, § 27b zákona č. 514/2003 Z.z.; § 3 ods. 1 písm. a)-c), § 5 ods. 1, 3, § 6 ods. 3 písm. i), písm. j), § 27 ods. 1 písm. a), § 54, § 55 ods. 1 písm. f), § 55 ods. 2 písm. g), § 57 ods. 20, § 57 ods. 45, 46, 47 zákona č. 355/2007 Z.z. o ochrane, podpore a rozvoji verejného zdravia v znení účinnom od 01.09.2007 do 30.04.2008 (ďalej len „zákon o ochrane zdravia“).

11. V rozhodnutí poukázal na to, že žalobca sa domáhal náhrady nemajetkovej ujmy za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci podľa zákona č. 514/2003 v spojení s ustanovením § 11, 13 a 16 Občianskeho zákonníka, pričom zákon č. 514/2003 Z. z. je lex specialis (oproti Občianskemu zákonníku), ktorý v ustanovení § 1 písm. a) upravuje zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci, teda je nepochybné, že nositeľom hmotnoprávnej zodpovednosti za škodu je štát, t. j. Slovenská republika. V § 4 zákona sú uvedené orgány, ktoré sú oprávnené konať v mene štátu, v tomto prípade je to Ministerstvo zdravotníctva SR, pod ktorého správu patrí Úrad verejného zdravotníctva SR ako aj jednotlivé regionálne úrady verejného zdravotníctva.

12. Súd prvej inštancie pri posudzovaní dôvodnosti námietky premlčania uplatneného nároku vychádzal z ust. § 19 zákona č. 514/2003 Z.z. a skutočnosti, že žalobca sa dozvedel o škode na zdraví najskôr dňa 15.05.2008, kedy bol uznaný lekárom za práceneschopného v dôsledku pretrvávajúcich zdravotných problémov súvisiacich s nadmernou expozíciou hluku. Žaloba bola podaná na súd dňa 26.04.2011, teda pred uplynutím 3-ročnej premlčacej lehoty, ktorá by uplynula dňa 15.05.2011, nakoľko sa do lehoty premlčania nezapočítava doba, po ktorú orgán verejnej moci prerokovával výzvu na náhradu škody, čo je obdobie od 08.04.2009 (podanie žiadosti o predbežné prerokovanie nároku RÚVZ) do 07.05.2009 (datovanie listu s odpoveďou RÚVZ), premlčacia lehota sa o týchto 30 dní predĺžila až do dňa 14.06.2011, na základe čoho dospel k záveru o nepremlčaní nároku žalobcu.

13. Prvoinštančný súd ďalej konštatoval kumulatívne splnenie zákonných predpokladov pre uplatnenie nároku na náhradu škody žalobcu proti štátu v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. K právomoci RÚVZ uviedol, že ten vykonáva v zmysle zákona o ochrane zdravia štátny zdravotný dozor, ukladá opatrenia na odstránenie nedostatkov zistených pri jeho výkone, prejednáva priestupky a iné správne delikty a ukladá pokuty. Štátny zdravotný dozor je dozor nad dodržiavaním ustanovení zákona o ochrane zdravia, pričom prevádzkovateľ reštaurácie T., ktorý prevádzkoval zdroj hluku, bol v zmysle § 27 ods. 1 písm. a) zákona o ochrane zdravia povinný zabezpečiť, aby expozícia obyvateľov a ich prostredia bola čo najnižšia a neprekročila prípustné hodnoty pre deň, večer a noc ustanovené vykonávacím predpisom. RÚVZ neuložil pokuty, nevykonal opätovné merania, pri opakovaných žiadostiach a sťažnostiach predstieral vyriešenie problému, prenášal zodpovednosť na obec a na samotného žalobcu, a to všetko napriek usmerneniu Úradu verejného zdravotníctva SR, aby zjednal opatrenia. Súd prvej inštancie konštatoval, že RÚVZ vôbec nekonal v medziach svojich kompetencií v súlade s § 55 ods. 1 písm. f), § 55 ods. 2 písm. g) a § 57 ods. 20, 45, 46, 47 zákona o ochrane zdravia a dopustil sa tak nesprávneho úradného postupu na úseku výkonu štátneho zdravotného dozoru.

14. Pri posudzovaní vzniku škody na zdraví žalobcu, súd prvej inštancie vychádzal z lekárskych správ a znaleckých posudkov, z ktorých zistil, že žalobca sa od 22.05.2008 začal liečiť v psychiatrickej ambulancii s diagnózou - depresívna porucha ako reakcia na dlhodobý stres /hluk/. Z časového hľadiska nastali zdravotné ťažkosti žalobcu a v dôsledku nich aj práceneschopnosť po tom, ako sa žalobca neúspešne domáhal ochrany svojich práv proti prevádzkovateľovi reštaurácie a pôvodcovi nadmerného hluku u všetkých subjektov zodpovedných za ochranu života, zdravia a majetku občanov (RÚVZ, obec, prokuratúra, žalobou na súde). Z doplnenia znaleckého posudku č. 15/2021 zo dňa 09.04.2021 mal preukázané, že recidivujúca depresívna porucha, ktorou žalobca trpí, má začiatky v expozícii traumou z nadmerného hluku tak, ako to bolo popísané v znaleckom posudku č. 10/2015. Ide teda o pôvodnú diagnózu, ktorá sa v čase umocnila a nepriaznivo - opakovaným prežívaním nepriaznivých emócií zafixovala aj v osobnostnej výbave v podobe trvalej zmeny osobnosti, na základe čoho súd prvej inštancie prijal záver o preukázaní vzniku škody ako ďalšieho predpokladu pre vznik nároku na náhradu škody.

15. Súd prvej inštancie existenciu príčinnej súvislosti medzi vzniknutou škodou a nesprávnym úradným postupom RÚVZ mal preukázanú tým, že v prípade, ak by RÚVZ konal v zmysle príslušných zákonných

ustanovení a rozhodol by o uložení sankcie za správny delikt - v krajnom prípade aj o dočasnom uzatvorení prevádzky, nebola by žalobcovi vznikla škoda v súvislosti s poškodením psychického zdravia a trvalých následkov. Zdôraznil, že RÚVZ mal v kompetencii uložiť sankciu za nadmernú produkciu hluku v záujme ochrany zdravia občanov, avšak v danom prípade tak nekonal a svojou nečinnosťou nezabránil vzniku škodlivého následku na zdraví žalobcu. Navyiac dal do pozornosti, že nemusí ísť o príčinu jedinú, keďže i v danom prípade sa na škodlivom následku spolupodieľalo viacero príčin resp. súčiniteľov, z ktorých však ako príčinu podstatnú kvalifikoval pochybenie RÚVZ.

16. S prihliadnutím na závažnosť spôsobenej ujmy na zdraví žalobcu s trvalými následkami a vzhľadom na mieru zodpovednosti RÚVZ považoval súd prvej inštancie ako dôvodnú výšku odškodnenia nemajetkovej ujmy v sume 10.000 eur, a to vychádzajúc i z rozsudku Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Gyorgy Deés proti Maďarsku zo dňa 09.11.2010, v ktorom pripomenul, že dohovor chráni nielen individuálne práva na skutočné fyzické územie domu (napr. pred porušeniami, ako je neoprávnený vstup), ale aj v primeraných medziach na nepretržité využívanie tejto oblasti bez rušenia, ako je hluk, emisie znečisťujúcich látok alebo pachy. V tejto veci Európskeho súdu pre ľudské práva dospel k záveru, že došlo k porušeniu čl. 8 dohovoru a priznal žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 6.000 eur. Pri stanovení výšky nemajetkovej ujmy v prejednávanej veci prihliadol konajúci súd najmä na mieru zodpovednosti RÚVZ, vychádzajúc zo zákona o ochrane zdravia, kde hlavnou povinnosťou RÚVZ je výkon štátneho zdravotného dozoru na úseku ochrany zdravia občanov, taktiež na dobu nečinnosti tohto úradu a na vzniknuté následky. Zároveň však zohľadnil i skutočnosť, že žalovaná nie je jediným ani hlavným porušovateľom žalobcových práv, ktorý sa podieľal na vzniku škody žalobcu, pričom proti hlavnému porušovateľovi (prevádzkovateľovi reštaurácie) sa žalobca rozhodol vziať žalobu späť.

17. Prvoinštančný súd vo zvyšnej časti žalobu zamietol, nakoľko uplatnenú výšku nemajetkovej ujmy nepovažoval za opodstatnenú a náležitú. Prihliadol na to, že znalec so zásadnou mierou pravdepodobnosti vyslovil príčinnú súvislosť expozície nadmerného hluku s poškodením zdravia - duševnou poruchou u žalobcu, avšak na celkovom zdravotnom stave zároveň nevyhlásil podiel osobnostných charakteristík žalobcu. Ostatné žalobcom tvrdené skutočnosti o strate sociálneho postavenia a strate postavenia ako podnikateľa v príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom RÚVZ nemal súd prvej inštancie preukázané. Taktiež dal do pozornosti, že prvoradá ochrana žalobcu pred hlukom mala byť podaním žaloby proti prevádzkovateľovi reštaurácie T. podľa § 127 Občianskeho zákonníka a proti nemu mal aj právo domáhať sa náhrady škody spočívajúcej v porušení alebo ohrození práv žalobcu chránených ust. § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka, čo však nevyužil.

18. Na základe vyššie uvedeného prvoinštančný súd dospel k záveru, že žalobcom uplatnený nárok na náhradu nemajetkovej ujmy je dôvodný čo do základu, avšak iba do výšky 10.000 eur spolu s úrokmi z omeškania z priznanej sumy, zodpovedajúcimi zákonnej sadzbe 9 % p.a. podľa ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z., ktoré priznal od 01.06.2009 do zaplatenia.

19. O nároku na náhradu trov konania rozhodol v zmysle § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP tak, že žalobcovi priznal proti žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, keďže žalobca bol plne úspešný v základe uplatneného nároku a čiastočné zamietnutie žaloby vo zvyšnej časti uplatnenej nemajetkovej ujmy nebolo neúspechom žalobcu, ale prejavom úvahy konajúceho súdu.

20. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podala odvolanie žalovaná po zákonnej lehote. Uznesením č.k. B5-15C 103/2011-549 zo dňa 17.03.2023, právoplatným dňa 26.03.2023, súd prvej inštancie v súlade s § 122 CSP odpustil žalovanej zmeškanie lehoty na podanie odvolania.

21. Žalovaná v odvolaní namietala, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP). Argumentovala tým, že RÚVZ si vo vzťahu k podnikateľovi prevádzkujúcemu reštauráciu T. v G. splnil všetky povinnosti, ktoré mu vyplývajú zo zákona, keďže vykonal merania, vyvolal konanie s podnikateľom a uložil mu povinnosti na odstránenie nedostatkov. Podnikateľ splnil zadané podmienky, vykonal stavebné opatrenia na zabránenie hluku vybudovaním protihlukovej steny, pričom RÚVZ vydal záväzné stanovisko k umiestneniu stavby základného altánku. Následné merania neprekračovali povolené hodnoty emisie hluku. Zdôraznila, že skutkové okolnosti popísané v samotnej žalobe sú zamerané na údajné porušenia povinností

vyplývajúcich z uznesenia Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 10C/189/07 zo strany p. F. G.. Tvrdila, že žalobca v prejednávanej veci nepreukázal právny základ vzniku nároku na náhradu škody; vyčíslenie samotnej výšky nemajetkovej ujmy ani kauzálny nexus.

22. Žalovaná poukázala na iné možnosti žalobcu na uplatnenie svojho práva, keďže sa mal možnosť brániť proti nadmernému hluku z prevádzky T. žalobou podanou podľa § 127 Občianskeho zákonníka, prípadne žalovať o náhradu škody priamo pôvodcu zásahu, teda vlastníka susediacej stavby - reštaurácie T.. Taktiež sa mohol domáhať uspokojenia svojej pohľadávky aj žalobou o náhradu škody podanej podľa § 420 Občianskeho zákonníka (prípadne nemajetkovej ujmy podanej podľa § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka) proti skutočnému subjektu zásahu do jeho práv (t. j. vlastníkovi nehnuteľnosti reštaurácie T.). Na základe uvedených možností poprela zodpovednosť štátu za škodu podľa zákona č. 514/2003 Z. z.. Objasnila, že nárok na náhradu škody (nemajetkovej ujmy) od štátu by si mohol žalobca úspešne uplatniť iba vtedy, ak by preukázal, že sa bezúspešne domáhal jej náhrady od skutočného pôvodcu zásahu. Pokiaľ má žalobca pohľadávku na náhradu škody (príp. nemajetkovej ujmy) proti tomu, kto mu ju reálne spôsobil a akým nepreukázal bezúspešné domáhanie sa jej náhrady (ak táto bezúspešnosť nebola ním zavinená), nie je daný základný predpoklad zodpovednosti štátu za škodu podľa zákona č. 514/2003 Z. z., a to existencia samotnej škody (nemajetkovej ujmy). K danému názoru podporne žalovaná odkázala na závery obsiahnuté v náleze Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 165/2012 z 13.02.2013.

23. Argumentovala i tým, že žalobcom deklarované poškodenie zdravia, nutnosť predaja nehnuteľností v obci G. a pod. sú následkami, ktoré vyvolal predovšetkým pôvodca zásahu, a to vlastníka a prevádzkovateľa reštaurácie T. svojou nadmernou hlučnou prevádzkou, nie štát nečinnosťou svojich orgánov. Nie je prípustné, aby štát suploval a bol zodpovedný za spôsobenú škodu (nemajetkovú ujmu) namiesto vlastníka nehnuteľnosti - reštaurácie T., ktorý bol zodpovedný za spôsobenú škodu a jej následky. Štát by v danom prípade mohol pristúpiť iba k uloženiu peňažnej sankcie za správny delikt, avšak o zákaze zdržať sa obťažovania susedov hlukom nad mieru primeranú pomerom by mohol rozhodnúť iba súd na podklade žaloby podanej podľa § 127 Občianskeho zákonníka. Žalovaná zdôraznila, že v danej veci nebola preukázaná príčinná súvislosť medzi žalobcom deklarovanou škodou (nemajetkovou ujmu) a nesprávnym úradným postupom orgánov štátu (Regionálneho úradu verejného zdravotníctva Prievidza). Na základe uvedeného navrhla, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu zamietne a žalovanej prizná nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu.

24. Žalobca sa k odvolaniu žalovanej nevyjadril, proti rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonnej lehote odvolanie, z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP, v ktorom namietal, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Navrhol, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobe v celom rozsahu vyhovie a prizná mu nárok na náhradu trov konania proti žalovanej v rozsahu 100 %.

25. Žalobca vyhodnotil výšku priznanej nemajetkovej ujmy v sume 10.000 eur s príslušenstvom za neprimerane nízku a nezodpovedajúcu zistenému skutkovému stavu a vykonaným dôkazom, ktoré preukazujú skutočnosti odôvodňujúce priznanie celej žalovanej sumy, t.j. 200.000 eur. Uviedol, že priznaná suma vôbec nezodpovedá závažnosti spôsobenej ujmy na jeho zdraví, spôsobu akým bol a doteraz je obmedzovaný v bežnom živote, ktorý sa mu zmenil tak zásadne, že bol nútený spolu so svojou manželkou predať svoj luxusný dom na dedine, na ktorí boli obaja zvyknutí a presťahovať sa do bytu v panelovom dome na sídlisku v B. kde nemali žiadnych známych a ani príbuzných. Žalobca nebol preukázateľne schopný kvôli svojmu zdravotnému stavu a neschopnosti sa koncentrovať na bežné pracovné úkony; pokračovať vo svojom pracovnom zaradení; nebol schopný vykonávať prácu vo svojej firme, čo viedlo až tak k zásadnému dôsledku, že bol donútený svojím zdravotným stavom prestať podnikáť a následne mu bol priznaný predčasný invalidný dôchodok.

26. Súdu prvej inštancie vytkol, že pri rozhodovaní neprihliadol a dôsledne nezohľadnil všetky okolnosti daného konkrétneho prípadu ani satisfakčnú povahu náhrady nemajetkovej ujmy. Podľa žalobcu mal vziať do úvahy nielen neodstrániteľný následok na jeho zdraví, ale aj dĺžku trvania uvedeného príkoria zo strany štátu, ktorý vo veci nekonal. Nesúhlasil s konštatovaním súdu prvej inštancie, že žalovaná nie je jediným porušovateľom jeho práv a nie je ani tým hlavným (primárnym subjektom),

ale podľa názoru konajúceho súdu je to prevádzkovateľ reštaurácie, proti ktorému sa rozhodol vziať žalobu späť. Objasnil, že danú žalobu vzal späť z dôvodu, že Okresný súd v Prievidzi nemal záujem vo veci efektívne konať. Argumentoval i tým, že žalovaná z uvedených zodpovednostných subjektov mala najväčšie oprávnenia, resp. kompetencie, keďže RÚVZ bol jediným subjektom, ktorý mohol rýchlo a efektívne zasiahnuť proti šíreniu hluku, pretože mal a má také osobitné kompetencie, ktoré mu vyplývajú z právnych predpisov, aké nemá žiadny iný orgán, či už spomenutá obec G., alebo príslušný súd.

27. V odvolaní namietal nesprávne prijaté závery súdu prvej inštancie vychádzajúce z vykonaného znaleckého posudku (ods. 54 napadnutého rozsudku). Z daného posudku nevyplývajú také znalcom tvrdené skutočnosti, ktoré by mohli odôvodňovať úvahu, že jeho osobné charakteristiky mali zásadný vplyv na jeho terajší zdravotný stav, ktorý je naopak evidentne dôsledkom dlhodobého nadmerného pôsobenia stresorov (hluku) na jeho zdravie. Nestotožnil sa s konštatovaním súdu prvej inštancie o nepreukázaní ostatných žalobcom tvrdených skutočností: a) o strate sociálneho postavenia, b) o strate postavenia ako podnikateľa v príčinnej súvislosti s neprávnyim úradným postupom. Uviedol, že dané preukázal svojou výpoveďou i obsahom znaleckých posudkov znalca F. G.. Poukázal na to, že zo žalobcovej výpovede je zrejmé, že v čase, keď mu bola zistená diagnóza (v roku 2008) mal XX rokov, pôsobil ako podnikateľ v riadiacich funkciách, aktívne športoval, chodil s manželkou do spoločnosti a z obsahu znaleckých posudkov znalca F. G. vyplýva, že po zistení diagnózy a po jeho konkrétnych prejavoch na jeho zdraví, došlo k preukázaným a zásadným životným rozhodnutiam u jeho osoby (zrušenie a ukončenie podnikateľskej činnosti, predaj rodinného domu v G. a následné odsťahovanie sa do B.), čo nepochybne preukazuje stratu sociálneho postavenia v regióne, z ktorého bol nútený sa spolu so svojou manželkou vysťahovať. Uzavrel, že zistený skutkový stav a vykonané dôkazy odôvodňujú priznanie celej žalovanej sumy, aj keď výška priznanej nemajetkovej ujmy je predovšetkým na úvahe konajúceho súdu.

28. Žalovaná vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu zopakovala svoju argumentáciu obsiahnutú vo svojom odvolaní, navrhla žalobu ako nedôvodnú zamietnuť a priznať jej proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania.

29. Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu a v medziach dôvodov odvolaní (§ 379, § 380 ods. 1 a § 378 ods. 1 CSP) bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP), keďže sa nejednalo o prípad, v ktorom by bolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, nariadenie pojednávania si nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je podané dôvodne, avšak odvolanie podané žalovanou je dôvodné.

30. Odvolací súd rozsudok verejne vyhlásil podľa § 378 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 219 ods. 3 CSP, pričom o termíne vyhlásenia rozsudku boli strany sporu upovedomené zákonným spôsobom.

31. Odvolací súd, prihliadajúc na obsah súdneho spisu a z neho vyplývajúci skutkový stav, nezistil v postupe súdu prvej inštancie žiadne vady týkajúce sa procesných podmienok (§ 380 ods. 2 CSP).

32. V danej veci sa žalobca domáhal od žalovanej zaplataenia nemajetkovej ujmy vo výške 200.000 eur z titulu náhrady škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom (nečinnosťou) orgánu verejnej moci, v súlade so zákonom č. 514/2003 Z.z. Za nesprávny úradný postup, na základe ktorého mala žalobcovi vzniknúť škoda na zdraví (nemajetková ujmy) považoval nečinnosť RÚVZ pri vykonávaní opatrení na odstránenie hlučnosti prevádzkovania reštaurácie T. v G.. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že RÚVZ nekonal v medziach svojich kompetencií v súlade s § 55 ods. 1 písm. f), § 55 ods. 2 písm. g) a § 57 ods. 20, 45, 46, 47 zákona o ochrane zdravia a dopustil sa tak nesprávneho úradného postupu na úseku výkonu štátneho zdravotného dozoru. Z vykonaného dokazovania mal preukázaný vznik škody na zdraví žalobcu, nakoľko sa žalobca od 22.05.2008 začal liečiť v psychiatrickej ambulancii s diagnózou - depresívna porucha ako reakcia na dlhodobý stres /hluk/, pričom recidivujúca depresívna porucha, ktorou žalobca trpí, má začiatky v expozícii traumou z nadmerného hluku. Príčinnú súvislosť medzi vzniknutou škodou a nesprávnym úradným postupom RÚVZ vzhliadol v nečinnosti RÚVZ, ktorý mal v kompetencii uložiť sankciu za nadmernú produkciu hluku v záujme ochrany zdravia občanov a tak zabrániť vzniku škodlivého následku na zdraví žalobcu, čo nevykonal. Súd prvej inštancie poukázal na to, že v danom prípade sa na škodlivom následku spolupodieľalo viacero súčiniteľov, avšak pochybenie

RÚVZ považoval za príčinu podstatnú. Priznanú náhradu nemajetkovej ujmy v sume 10.000 eur zdôvodnil závažnosťou spôsobenej ujmy na zdraví žalobcu s trvalými následkami, mierou zodpovednosti RÚVZ, mierou zodpovednosti prevádzkovateľa reštaurácie T., pričom prihliadol i na závery znalca, ktorý na celkovom zdravotnom stave žalobcu nevyhlásil i podiel osobnostných charakteristík žalobcu, ako i neunesením dôkazného bremena žalobcu vo vzťahu k skutkovým tvrdeniam týkajúcim sa straty sociálneho postavenia a straty postavenia ako podnikateľa v príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom RÚVZ.

33. Zákon č. 514/2003 Z.z. je osobitným zákonom, ktorý upravuje podmienky a spôsob náhrady škody, ktorá vznikla pri výkone verejnej moci. Na to, aby štát zodpovedal za škodu spôsobenú orgánom vykonávajúcou verejnú moc, musia byť splnené kumulatívne podmienky zodpovednosti za škodu podľa tohto zákona. Základnou podmienkou zodpovednosti štátu je, aby škoda bola spôsobená nesprávnym úradným postupom, nezákonným rozhodnutím pri výkone verejnej moci orgánom, ktorý vykonáva verejnú moc niektorým zo spôsobov v zákone špecifikovaných, druhým predpokladom je vznik škody alebo nemajetkovej ujmy a treťou podmienkou je, aby medzi konaním, ktoré viedlo k vzniku škody a samotnou škodou, bola daná priama príčinná súvislosť. Existencia príčinnej súvislosti musí byť v každom konkrétnom prípade bezpečne preukázaná, nemožno ju len predpokladať. Dôkazné bremeno na preukázanie splnenia týchto podmienok znáša poškodený. Povinnosťou žalobcu pre úspešnosť žaloby bolo v konaní preukázať, že nesprávnym úradným postupom RÚVZ mu bola spôsobená škoda na zdraví, ktorej náhrady sa podanou žalobou domáhal.

34. Žalovaná sa v odvolaní bránila tvrdením o splnení všetkých svojich povinností vyplývajúcich jej zo zákona vo vzťahu k podnikateľovi prevádzkujúcemu reštauráciu T. v G.. Odvolací súd sa s argumentáciou žalovanej nestotožnil, keďže mal za preukázané, že nečinnosť RÚVZ trvala minimálne od septembra 2007, keď napriek zisteným nameraným hodnotám imisii huku (ktoré boli prekročené) nezasiahol sankciami podľa zákona o ochrane zdravia. Následne napriek uloženiu povinností zo strany Úradu verejného zdravotníctva vykonať opatrenia na odstránenie zistených nedostatkov v termíne do septembra 2008 a predložiť závery výkonu štátneho dozoru, RÚVZ nekonal, keď nevykonal opätovné merania, neuložil pokuty, ale prenášal zodpovednosť na obec i na samotného žalobcu. RÚVZ nepristúpil k prijatiu opatrení v súlade so zákonom na ochranu zdravia, ktorými by došlo k odstráneniu zistených nedostatkov, čím si nespĺnil svoje povinnosti v zmysle zákona o ochrane zdravia a svojou nečinnosťou sa dopustil neprávneho úradného postupu. K danému odvolací súd dodáva, že za preukázaný nesprávny úradný postup sa všeobecne a v súlade s ustálenou súdnou praxou považuje aj nečinnosť, opomenutie v predpísanom postupe štátneho orgánu. Na základe uvedeného sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie o splnení prvého predpokladu pre uplatnenia nároku na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z., a to preukázanie nesprávneho úradného postupu žalovanej ako orgánu verejnej moci.

35. Odvolací súd však za dôvodnú yyhodnotil námietku žalovanej týkajúcu sa absencie kauzálneho nexusu medzi vzniknutou škodou na zdraví žalobcu a nesprávnym úradným postupom žalovanej.

36. Medzi konkrétnymi tvrdenými negatívnymi následkami a nesprávnym úradným postupom musí existovať príčinná súvislosť. Vzťahom príčinnej súvislosti sa v právnej teórii označuje priama väzba vzťahov (objektívnych súvislostí), v rámci ktorého jeden jav (príčina) vytvára druhý jav (následok). O vzťah príčinnej súvislosti ide, ak je medzi nesprávnym úradným postupom, či nezákonným rozhodnutím a škodou, vzťah príčiny a následku; ak bola príčinou škody iná skutočnosť, zodpovednosť za škodu nenastáva.

37. Príčinná súvislosť medzi vznikom tvrdenej nemajetkovej ujmy a nesprávnym úradným postupom je daná, ak je preukázané, že nebyť takéhoto porušenia povinností, ku škode by podľa obvyklého chodu vecí nedošlo. Nestačí iba pravdepodobnosť príčinnej súvislosti, či okolnosti nasvedčujúce jej existencii, ale existencia príčinnej súvislosti musí byť v konaní preukázaná. Atribútom príčinnej súvislosti je totiž „priamosť“ pôsobenia príčiny na následok, pri ktorej príčina priamo (bezprostredne) predchádza následku a vyvoláva ho. Vzťah príčiny a následku musí byť preto priamy, bezprostredný, neprerušovaný; nestačí, ak je iba sprostredkovaný.

38. Odvolací súd zdôrazňuje, že príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou nie je daná v tom prípade, ak do deja vstúpila iná okolnosť, na strane štátu nezávislá, ktorá

je pre vznik škody rozhodujúca. V posudzovanom prípade bol vznik ujmy v podobe škody na zdraví žalobcu vyvolaný bezprostredne inou okolnosťou ako nesprávnym úradným postupom žalovanej, a to nadmerným hlukom z prevádzky reštaurácie T., ktoré vyvolal pôvodca zásahu, svojou nadmerne hlučnou prevádzkou, a nie štát nečinnosťou svojich orgánov. Príčinná súvislosť je daná vtedy, ak je následok podľa všeobecnej povahy, zvyčajného chodu vecí a skúseností adekvátny priamym dôsledkom konkrétneho protiprávneho úkonu, či postupu, čo však v danom prípade naplnené nebolo. Súčasne musí byť preukázané, že následok v podobe škody by nenastal bez tejto príčiny, t.j. bez nesprávneho úradného postupu žalovanej, by nedošlo k poškodeniu zdravia žalobcu; dané skutočnosti v konaní rovnako neboli preukázané. Nie je možné prijať záver, že i v prípade správneho úradného postupu RÚVZ napr., k by v súlade so zákonom uložil prevádzkovateľovi reštaurácie pokutu, by skutočne došlo k zamedzeniu produkcie nadmernej hlučnosti v danej prevádzke, a to v takom časovom období, ktoré by zabránilo vzniku škody žalobcu na zdraví, preto odvolací súd zdôrazňuje, že pre vznik škody žalobcu na zdraví bol rozhodujúci nadmerný hluk z prevádzky reštaurácie T. ako okolnosť na strane žalovanej nezávislá. Nakoľko príčinou vzniku škody na zdraví žalobcu bola iná skutočnosť ako nečinnosť žalovanej, a to nadmerný hluk z prevádzky reštaurácie, zodpovednosť žalovanej nemôže byť daná.

39. Odvolací súd sa nestotožnil s právnym záverom súdu prvej inštancie o kumulatívnom splnení všetkých zákonných predpokladov pre priznanie uplatneného nároku na náhradu nemajetkovej ujmy proti žalovanej v súlade so zákonom č. 514/2003 Z.z.. Na rozdiel od súdu prvej inštancie dospel k záveru, že v danej veci absentuje priama a bezprostredná príčinná súvislosť medzi škodou na zdraví vzniknutou žalobcovi (nemajetkovou ujmu) a nesprávnym úradným postupom orgánu verejnej moci (Regionálneho úradu verejného zdravotníctva Prievidza) ako jedna z podmienok vyžadovaných zákonom, ktoré musia byť splnené pre uplatnenie daného nároku súčasne. Na základe uvedeného vyhodnotil uplatnený odvolací dôvod žalovanou podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP za dôvodný.

40. Pre úplnosť odvolací súd dodáva, že žalovaná správne argumentovala, keď s poukazom na nález Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 165/2012 z 13.02.2013 zdôraznila, že pokiaľ má žalobca pohľadávku na náhradu škody (príp. nemajetkovej ujmy) proti tomu, kto mu ju reálne spôsobil a zároveň kým nepreukázal, že sa bezúspešne jej náhrady domáhal, nebol naplnený ani predpoklad zodpovednosti štátu za škodu podľa zákona č. 514/2003 Z.z., a to existencia samotnej škody (nemajetkovej ujmy). Skutočnosť, že žalobca vzal proti prevádzkovateľovi zdroja hluku žalobu v celom rozsahu späť z dôvodu vyhodnotenia procesného postupu Okresného súdu Prievidza v konaní vedenom pod sp. zn. 10C/189/2007 za neúčinný, absentujúci nestrannosť, nezávislosť a vôľu vo veci rozhodnúť, resp. poskytnúť žalobcovi primeranú ochranu, nemožno považovať za splnenie podmienky bezúspešnosti domáhania sa náhrady škody vo vzťahu k jej pôvodcovi v zmysle cit. nálezu Ústavného súdu SR.

41. K odvolaniu žalobcu je potrebné uviesť, že vzhľadom na vyššie uvedené odôvodnenie absencie kumulatívneho splnenia všetkých predpokladov pre vznik nároku na náhradu nemajetkovej ujmy žalobcu proti žalovanej, by bolo nadbytočným sa zaoberať namietanou výškou priznanej náhrady nemajetkovej ujmy, na ktorú nárok žalobcovi nevznikol.

42. Odvolací súd po vecnom a právnom zhodnotení relevantných skutočností, vzhľadom na vyššie uvedenú právnu argumentáciu, neakceptoval opodstatnenosť dôvodov, ktoré viedli súd prvej inštancie k priznaniu sumy 10.000 eur spolu s príslušenstvom žalobcovi z titulu náhrady nemajetkovej ujmy za škodu na zdraví spôsobenú žalovanou ako orgánom verejnej moci, preto z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci podľa § 388 CSP zmenil rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým bola žalovanej uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 10.000 eur s príslušenstvom tak, že žalobu zamietol a rozhodnutie súdu prvej inštancie podľa ust. § 387 ods. 1 CSP vo výroku, ktorým žalobu vo zvyšnej časti zamietol ako vecne správne potvrdil.

43. Pre úplnosť odvolací súd poznamenáva, že rozhodol bez nariadenia pojednávania dôvodiac ustanovením § 378 ods. I, § 219 ods. 1, ods. 3, § 385 ods. I CSP a už vyššie uvedenými dôvodmi. „K inému posúdeniu otázky predpokladov vzniku zodpovednosti štátu za škodu, najmä príčinnej súvislosti medzi škodou žalobcami tvrdenu a konaním žalovanej, ktorá je otázkou právnou, mohol preto odvolací súd dospieť aj bez vykonania ďalšieho dokazovania alebo opakovania dokazovania“ (porovnaj NS SR sp. zn. 5Cdo/126/2009 z 30.06.2010). S dôrazom na to, že nedopíňal dokazovanie, a preto prípadne ďalšie tvrdenia prednesené stranami sporu na pojednávaní na odvolacom súde už nemohli mať

vplyv na iné rozhodnutie odvolacieho súdu. Postačovalo preto, preskúmanie veci na základe spisovej dokumentácie; strany sporu, ani nevzniesli žiadny presvedčivý dôkaz potvrdzujúci, že iba ústna časť pojednávania nasledujúca po výmene písomných stanovísk, by mohla zaručiť spravodlivé konanie (rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 25.04.2002, č. 64336/01, vo veci Lino Carlos VARELA ASSALINO proti Portugalsku; rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky napr. vo veci vedenej pod sp. zn. 5Cdo/218/2009, 3Cdo/51/2011, 3Cdo/186/2012, 7Cdo/56/2011).

44. O trovách prvoinštančného i odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 CSP, v spojení s § 396 ods. 1 CSP tak, že v konaní úspešnej žalovanej priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov prvoinštančného i odvolacieho konania v rozsahu 100 %. V zmysle § 262 ods. 2 CSP, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie v lehote do 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

45. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 CSP).

(1) Dovolanie podľa § 421 odsek 1 CSP nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 CSP).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 CSP).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).